

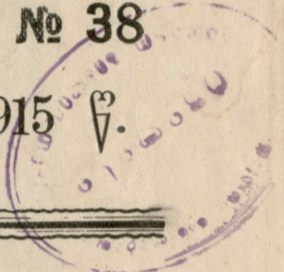
საქართველო რევოლუციური

საქართველოს რევოლუციური დემოკრატიული რესპუბლიკის ოფიციალური გაზეთი

გაზეთის № 211

ღამასების № 38

კვირა, 15 თებერვალი 1915 წ.

საკანის დასაფლავება.—ერევანის მოედანზე.

ვიცი მოვკვდები...

ვიცი მოვკვდები როცა იქნება,
 მეც მესტუმრება ერთ დროს სიკვდილი...
 კუბოთ მდებარეს რა რიგ მექნება
 სახე დამკნარი და ფერ მიხდილი!
 სამარადისოთ დახუჭვილ თვალებს
 ბარს მოეღვება არშია ლურჯი,
 წინ ვესვენები თმა გაშლილ ქალებს
 გვამი უძრავი, უსულო, მუნჯი...
 კუბოს ასწევენ და წამილებენ,
 ჩამასვენებენ ბნელსა მღვიმესა,
 სამარეს მიწით ამომივსებენ,
 ზედ დამადებენ ლოდსა მძიმესა.
 საფლავზე წვიმა დამედინება,
 თუ დამეფრქვევა მზისა სხივები

ჩემთვის სრულიად ერთი იქნება—
 ვერას გავიგებ, ვერას მივხვდები...
 გავა დრო-ჟამი, გავლიან წლები.
 მზიერ მატლების მიმსხვერპლებს მადა,
 დარჩება ჩემგან გამხმარი ძვლები,
 და ბოლოს ისიც იქცევა მტვრადა...
 მარადისობა მკერდს ჩამიკონებს,
 არარაობის დამფარავს ფარდა;
 ვინლა მახსენებს, ვინ მომიგონებს?..
 იყო... არიყო... ვინ?... როდის?... სადა?..

კ. ჭიჭინაძე.

„სახალხო ფურცელი“-ს თანამშრომელი ავქსენტი აბესაძე პოლონელ მემამულეთა წმ. მიხეილის ლაზარეთში. შუაში ზის საუკეთესო ქირურგი ვარშავისა ვ. მ. დობროვოლსკი.

მერცხლით სნეული

(შემდეგი *)

6.

თუმცა მაგდენი რამ შენახვა არა ჰქონდა ქალს თავის მამის ხელმოკლე ოჯახში, არც არაფერ ნებიერობაში იყო იქ, მაგრამ მაინც კანში არ ეტეოდა. კუბატივით ჩაკვრივებულიყო, ლოყები თეთრწითლად უღვივოდა; ალისფერ ღაწვებს კდემამოსილად აშუქებდნენ სხივოსანი თვალები მოსიყვარულე ქალწულისა. გაჯავრება მაინც სრულეებით არ ეხერხებოდა ქალს, არც იცოდა; დაყვავება და ალერსი იყო მისი სუნთქვა და მისი ბუნების მისწრაფება. თითონ ხომ არ იცოდა ჯავრობა, გაჯავრებული ადამიანიც ისე ენანებოდა, როგორც ავადმყოფი, და ამშვიდებდა მას, უაღერსებდა, როგორც უეცარი რამ სენით შეპყრობილს სნეულს. მეტადრე ბაღლები უყვარდა ძალიან. ბავშვებსაც ძლიერ უხაროდათ მისი ნახვა და მასთან ყოფნა.

— აი, მარინეჯან, ე ბალლი ამიტყდა და არ იქნა, ვეღარ დაგაჩუმე.

— მეც გავიგონე, ქალო, მაგის ტირილი და შემეცოდა, წამოველი.

— რად სტირი, ქაჯან? აბა ჩემთან მოდი, მიეხმატებილა ბავშს მარინე.

პატარამ შეჰხედა ქალს თვალეში და დაუწყნარდა გაჯავრებული გული, მუშტებით მოიწმიდა ცრემლები დი თათები გაუწოდა ქალს. მარინემ გაუწმიდა ბავშს სახე, გაუღიმა, აკოცა. მტირალმა მხოლოდ მას გაანდო მიზეზი თავის მწუხარებისა.

— სწორედ ანგელოსია ე ჩენი მარინე! აკი ყველას უყვარს კიდევ, მთელი სოფელი მაგის კარგ ქალობას ამბობს, მიუბრუნდა სვიმონა თავის ცოლს თეკეს, როდესაც ბავშვი მარინეს ეტიტუნებოდა.

თეკლე მნათეს ცოლი იყო, მთავრიანთ მეზობეოი. მარინეს რომ თმაზე ღვრინჭილები ება, ეს თეკლემ შეაბა, თმას თვალი არ ეცესო.

— ცოდვია, ქალოჯან, რომ ამ აბრეშუმის შულოებივით გადაგრეხილ ნაწნავებს თვალი ჰკრას ვინმე და ძირს დასცეს, ეტყოდა ხოლმე თეკლე, როდესაც თავსა ჰბანდა ქალს და მთელი საათი უნდებოდა თმის ჩამოგებას.

*) იხ. სურათმხიანი დამატება № 36.

ძვირფასი რამ თვალი იყო მარინე, ჯავარ სრული, ბუნებრივი სეკეთით და მშვენივით საესე. ოსტატის ხელი კი არ მიჰკარებოდა მას, რომ ხელოვნურად დაემუშავებინა თვალი იგი პატიოსანი. ეჰ იქნება ვერც კი რამე მოგენო ქალის პიროვნებას, თუ ხელოსანს დაეკუთხ-დაეთალა ის, როგორც ათასი სხვა; იქნება მას სანდომი თვისებურობა ჩამოეძარცვა მისთვის და შეექმნა იგი სხვებთან ერთგვარი, სხვათა მზგავსი, ისევე ჩამოყალიბებული, როგორც ათასი სხვა. სხვადასხვანაირ ბუნებით და ნიჭით შემკულ ადამიანს აღზრდაც სხვადასხვანაირი უნდა, თვისებური; ჩვენ კი ერთს დარიჯავში ვატარებთ ყველას, ვისწრაფით ერთისა და იმავე სახის პიროვნობა ჩამოვქმნათ ფერად-ფერად არსების და მოწოდების ადამიანიშვილთაგან. მე რაიმ ვუყურებდი მარინეს, ვფიქრობდი.

— თვალის ჩინის მექონი კაცი უნდა და გულხმიერი, რომ სწორედ ესეთი მოიწონოს ეს ქალიშვილი, როგორიც არის, და ხელი მოჰკიდოს. ვინც უნდა იყოს ამის წამყვანი, განხორციელებულ ბედნიერებას შეეყრება ის, ოღონდ კი შეიგნოს, რა საუნჯეა ეს, როგორც უებრო შვილი შეულახავის ბუნებისა, აღსავსე ხელთუქმნელ მშვენიერებითა.

არც ძალიან საჭაროდ მიმაჩნდა მარინესათვის ნაყოფი იმ ხისა, გულუბრყვილობის ნათელს რომ ჩამოაცლის ქმნილებას და თვალს აუხვევს კეთილისა და ბოროტის დასანახავად: მისი ბუნება ისეც ყოველისავე კეთილისკენ მიიქცევა მის ნებისყოფას და განარინებდა ყოველისაგან ბიწისა და ბოროტისა. იმისი უნარი კი უნდა ჰქონოდა მარინეს წამყვანს, რომ განერჩივნა სიმშვენიერე ხელთუქმნელი და სიმშვენიერე შეთხზილი, ძალასძალად ჩანერგილ-ჩაბეჭდილი პიროვნობაში.

უკვე მოწიფულიყო ქალი და ხორცთა ღელვას გაეღვიძნა მასში. თავისთავად მიილტოდა მისი არსება ვაჟკაცისაკენ, ტოლს ეძებდა იგი შეუგნებლად. სალსა და ძალთა სიმრავლით საესე გვამში გაებრძოლა სექსუობრივ მისწრაფებას და უნებლით მიეზიდებოდა ქალს საყოველთაო მძლავრ დასკვნისაკენ: თვისი არსების განმეორებისაკენ სხვასთან შეერთებით. გარნა ეს მისი ლტოლვილება არ იყო მხოლოდ ხორციელი: მისი სულიც ეძებდა ცალს ტოლს შესაფერს და ამ სურვილში ქალს ცხადად დაესახნა ერთი მოთხოვნილება, რომელსაც ვერ შეეღეოდა ის: ამ ქალწულის ოცნებაც გარს ეხვევოდა კეთილთა მიერ შემკულ ვაჟკაცს, საქაბუყო თვისებებით აღსავსეს, ხოლო უპირველესი თვისება იმ საოცნებო არსებისა იყო სათნოიანი და მოსიყვარულე ხასიათი.

შტაბს.-კაპ. მიხეილ ინდუაშვილი (მოკლულია)

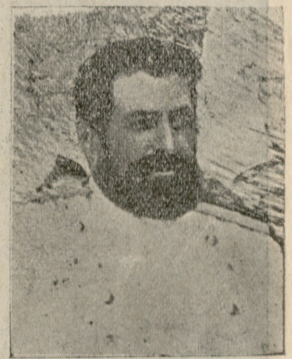
თავ. მიხეილ ხერხულიძე (მოკლულია)

პორუჩ. იოსებ მარკოზაშვილი (ჭრილობებისაგან ვარდაიცვალა)

პოლპრაპ. ი. ფერეულიძე (დაჭრილია)

კაპიტ. ხარლამში გოგიაშვილი (მოკლულია)

— ახ, ნეტავი ისეთი ვაჟაკი შემხედეს, რომ ბოროტი არ გამოდგეს და შეუყვარდე! ოლონდ კი შემითვისოს, ოლონდ შემიტკბოს და რაც უნდა ღარიბი იყოს და უქონელი, მაინც თავს შემოვევლელები და დაუტკბობ ყოფას. მაღალ ხმას კი ნუ გამაგონებს ოჯახში, შეტეულ ძახილს და ვერ შეარყევს ჩემს სიამოვნებას ვერც ძლიერი გასაჭირი. თავს ვანაცვალე! რად მინდა, რა სააწუდ-ლა მინდა ეს ჩემი თეთრი ხორცი ან მთლად ჩემი თავი, თუ საყვარელს არ ვათავყვანებ მას?!

და ეს მომავალი საყვარელი მეუღლე ქალს არა ჰყვანდა წარმოდგენილი არც მდიდარ კაცად, არც დიდებულ ვინმე პიროვნობად, არც დიდად განათლებულად თუ მეცნიერად; იგი უბრალო ადამიანი იყო, ცხოვრების უღელში სხვებთან თანაბრად ჩართულ-ჩაბმული, მხოლოდ მოსიყვარულე და გულბილი. დანარჩენ სიკეთეს ღმერთი მისცემთ მათ ყოვლადმოწყალე; იგი სახიერი მიითვლის მათს სათნოებას და აკურთხებს მათს კავშირს ცითგამო. აკი მამა ეტყვის ხოლმე ქალს.

— სიყვარული ღვთის სახესა სთესანს ქვეყანაზე, კეთილს ამრავლებს და ნათელს ამ ტანჯვა მრავალ წყევლად საწუთროში; მოსიყვარულენი არიან მღვთის ნამდვილნი შვილნი; სიყვარული ჰგვის მარადის, სხვა უოველი ამაო და მსწრაფლ წარმავალი!

მეტის-მეტს რასმე დიდებას ვერც მოითხოვდა ქალი ცხოვრებისაგან: არ იცნობდა ბატონკაცურს და გაბრწყინვალეულს ყოფას როცა კაცნი ღმერთებზეთ ატარებენ დროს ფუფუნებაში; მისი ოცნება ჭრილებდა იმ ფარგლებში, სადაც გაზრდილიყო ქალი და რაც ენახა, მხოლოდ მის ნატვრაში უფრო გაფართოებულიყო ნანახი და მეტის სიკეთით შემსილიყო. ქალის მამამ იცოდა მისი სურვილები თუ მისწრაფება და ამისთვის იყო წყნარად და იმედიანად: ის დარწმუნებული იყო, რომ ანისთანა ლამაზ ქალს, ჯანსაღს და მოყვარულს, ახლოვე ამოუჩნდებოდა საფერი საქმრო და მამის სახლიდან მალე გადავიდოდა თავის საკუთარს ოჯახში ახალი ბუდის მოსაწყობად. ჯერ მაინც დრო არ მოსჭარბებოდა ქალწულს: სულ ჩვიდმეტი წლისა ძლივს იყო.

7.

მარიამობა იყო მეორე დღეს, იმ ეკლესიის დღეობა, სადაც მარინეს მამა მსახურებდა. მთავრიანთ სახლშიც ცოტა რამ სამზადისი ჰქონდათ. წვეულობას კი არ აპირობდნენ, მაგრამ შეიძლებოდა ვინმე სტუმარი მისვლოდათ, ნათესავი თუ ნაცნობი, და დახვედრა უნდოდა. მარინე დიასახლისობდა, სახვალიო თავდარიგს იჭერდა. თეკლევ გვერდზედა ჰყვანდა მას და ეხმარებოდა.

— იცით, ქალბო, ხვალ იოთამე მღვდელიც გადმოვა დღესასწაულზე; თავისი ძმისწულიც თან ეყოლება, იაკობ მღვდლის შვილი ტიმოთე. უნახავად არ დაგვტოვებენ: მე და საწყალი იაკობ მღვდელი მეგობრები ვიყავით; აკი ახ სამი წლის წინადაცა გვნახა, ტიმოთემ, საზაფხულოდ რომ მოვიდა.

— განა იაკობ მღვდლის ვაჟი სოფელშია? შეეკითხა თეკლე.

— ჩამოსულა. სამსახურისთვის თავი დაუნებებია და გამოეცივინა.

— რად დაანებებდა ქა სამსახურს თავს?

— განუზრახავს მღვდლად ეკურთხოს და ეკლესიასვე ემსახუროს, როგორც მისი მამა-პაპა.

— მისცემენ კი მღვდლობას ეგრე ახალგაზრდას, ჯერ ოცდაექვსი წლისა ძლივს იქნება?

— სიხარულითაც მისცემენ მღვდლობას: კაცმა სწავლა დაამთავრა და ისიც წარჩინებულად, თურმე რუსეთშიაც კი უპირობდნენ გაგზავნას.

— მაშ ძალიან განათლებული იქნება.

— მშვენივრად არის განათლებული. განა ადვილია სწავლის დასრულება და ისიც საუკეთესო ხარისხით; ასში ათი ვერ ათავებს ეგრე. ამ ჩვენ მხარეში მარტო იოთამეა სწავლა დამთავრებული და აკი მღვდელთუხუცესადაცა ჰყავთ დადგენილი.

— მაშ შეიძლება იმასაც მისცენ მღვდელთ-უხუცესობა, გაეხმაურა ქალი მამას.

— მისცემენ მაშ რას იზამენ! ჩვენი იოთამე უკვე ხანშია შესული და მღვდელთ-მოძღვრობა უფრო შეჰშვენივს მას; ამორჩევის დრო რომ მოვა, სწორედ ესე ვიზამთ: იოთამეს მღვდელთ-მოძღვრად ავირჩევთ, ტიმოთეს კი მის ადგილზე დავაყენებთ, სთქვა მთავარმა და განაგრძო.

— ჰო და აბა დაასუფთავეთ სახლი, სარისტიანად დაჰხვდით მომსვლელს თუ წამსვლელს.

— აი ტიმოთესავით საქმრო უნდა ამოუჩნდეს შენისთანა ანგელოზ ქალს, რომ მაღლი იყოს. მერე რა მშვენიერი ახალგაზრდა! ერთ ვაჟაკადა ჰღირს მისი ხუჭუჭი თმა, სთქვა თეკლემ, მთავარი რომ წავიდა.

და სიამოვნებით შეხედა გოგონას, რომელიც მუშაობაში შეეჩინებოდა და ერთიორად დამშვენიებულიყო ლალად გადაშლილ ყაყაოსავით. ქალმა მორცხვად დაჰხარა წამწამი და ხმა არ გასცა თეკლეს.

ტიმოთესავით საქმრო! განა ხუმრობაა სტუდენტი კაცი. ეტყობა, დიდი ნიჭის პატრონია და დიდი უნარისა. იცის მარინემ სკო-

მოგზაური თადეუმ-როსტკოვსკი.

— ნეტა რად მითხრა მამამ იგავით, ან რას ანდობს თქვენს სანდროსავით საქმროვო? ტყუილად განმიტაცა მასზე ოცნებამ! ვინ მე, სოფლურად გაზრდილი ღარიბი გოგო, და ვინ ხუჭუჭა ტიმოთე, მოხდენილი ჭაბუკი და განათლებული?! ეჰ, მამა ნატრობს, ხოლო კეთილმა თეკლემ იმისთვისა სთქვა, რომ ეამებინა ჩემთვის, სთქვა ქალმა და სარკეში ჩაიხედა, თმა რომ ჩამოჰშლოდა თეთრს შუბლზე, ის გაისწორა.

— ნასწავლი რომ ვიყო, რა უაზრად: გვირგვინ ქვეშ მეც და უმწვენებდა მის გვერდს, არც თუ ისე ღუხჭირი გამოვჩნდებოდი მის გვერდით. თუ განათლებული ვიყო, იმისთვისაც კი აღარ შედგებოდა ყმაწვილი უკან, რომ ღარიბი ვარ და უმზითვო. მაგრამ არა: გამიგონია, მდიდარ ქალს ეძებსო, დიდ მზითვიანს, სთქვა ქალმა და გამოტრიალდა, გარნა შესდგა კარის ბჭეში.

— ქა, მართლა რომ მოვიდეს ჩვენსა და ლაპარაკი დამიწყოს, ნეტა თუ რაზე უნდა ვესაუბრო მე საწყალი? სახლის საქმისა და სოფლის ავკარგის მეტი ხომ არა გამეგება რა, გაიფიქრა ქალმა და სირცხვილის ალმა პრიალით აჰკრა ლოყებზე.

ფ.

მეორე დღეს, წირვათ უკან, შევიდა მთავრიანთ ეზოში ტიტე დიაკვანი და შესძახა.

— ქალო, მარინე! მღვდელმა შემოგიტვალა, სადილად ჩემთან მოდიო. მამა შენი იქ არის და იმანაც დამაბარა, წამოვიდესო.

ქალი არ მოელდდა დაპატიებებს და შეკრთა, პასუხი შეუგვიანა დიაკვანს; ის კი ეჩქარებოდა და აღარ აცალა.

— ახლა ნულარ კი დაიწყებ ყოყმანსა და ნაზობას; ჩქარა წამოდი; ლოდინს ხომ არ დაგიწყებენ; მოძღვართ-უხუცესი ბრძანდება იქ.

— კიდე ვინა ჰყავთ სტუმრად? შეიკითხა თეკლე.

— ჩვენი თავადები არიან, იაკობ მღვდლის შვილია, აი სტუდენტი რომ არის, და ვინ იცის, კიდე რამდენი ხალხია.

— წაუსვლელია არ შეიძლება, შვილო. აბა მარჯვედ მოირთვ-მოიკმაზე და მე თითონ მიგაცილებ იქამდის. ის კაბა ჩაიცვი, ჩალის ფერი: უფრო კარგად გადგა და გიხდება კიდეც, უთხრა თეკლემ.

დროზედ არ დაჰპატიჟეს მარინე და ცოტა შეუგვიანდა მისვლა უკვე დამსხდარიყვენ სადილად. სუფრა ეზოში გაეშალნათ, ხეებ ქვეშ. ქალები ერთ მხარეს ჩამწკრივებულყვენ. დიდი სტუმრეულობა მოსჩანდა. ხალხს ნაჩვევი არ იყო მარინე და აიბნა, თვალი აერია. ქალების მხარეს დაიწია, უნდოდა მალე ჩარეულიყო მათში და მათს კალთას შეჰფარებოდა, მაგრამ გაიგონა მამის ხმა.

— მღვდელთუხუცესს ემთხვევ ხელზე, შვილო!

უფრო აღელდა მარინე და შეწითლდა ყაყაჩოსავით. ნამდვილ ვერ მოახერხებდა გზის გაგნობას, თუ ტიტე დიაკვანი არ ჩაჰშველებოდა და გზა არ ეჩვენებინა დეკანოზისაკენ. ქალმა დახარა თავი და შეახო ბაგე მღვდლის მარჯვენას. ხუცესმა დაჰკრა თვალი ყვავილის ღეროსავით მოხრილ სპეტაკ კისერს და ვნებათა ეშმაკით გაითამაშა მის ჟამთა მსვლელობისაგან მიუტყებულს გულში.

— გაკურთხოს უფალმა, კარგს ბედს შეგყაროს!

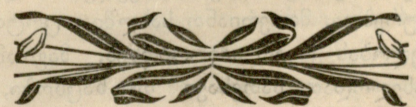
— ლამაზი ქალი გყოლია, სოლომან, სწორედ კარგი ბედის ღირსია, გადასძახა მთავარს და, რა თვალი მოჰკრა თვის ყბებ ჩაქცნობილ მეუღლეს, უნებლიეთ ამოიოხრა.

ამ შემთხვევამ უფრო დაარცხვინა ქალი და ააღაღანა. ერთს ხან მთელი კრებულის ყურადღება მიიპყრო მისმა სანდომიანმა აგებულობამ.

ქალის ნორჩმა სიმშვენიერემ მიიპყრო თვისზე ტიმოთეს ყურადღებაც. იგი გასწორდა ადგილობრივ, გადისო ქოჩორზე ხელი, შეიგრიხა უღვაში და თვალები მიაშტერა ქალწულს. სწორედ ამ დროს აიხედა მარინემაც და ახალგაზრდათა გამჭვრეტი შეხედვა ელვასავით შეჰხვდა ერთმანეთს. ამ წამიერმა განცდამ მძლავრად დახარა ვაჟის ნებისყოფა ვილის ყვავილივით გადაფურჩქნილ ქალწულისაკენ.

(შემდეგი იქნება).

გ. ბარნოვი.

ლის ამბები და სწავლის სიძნელე, ძმა უამბობდა ხოლმე იქაურ ტანჯვა-გაჭირებას და იქიდან იცის. დასწავლილის შეგნება უცხო ენაზე და მისი წარმოთქმა, ყოველდღე ახალ-ახალი გაკვეთილების დახეობა; წერა შეუცდომლად; სამუშაოდ მოუწყობელი ბინა და გაჭირებით ცხოვრება; ათასი სხვა დაბრკოლება და სისასტიკე. მისმა მამამ აკი ვერ შესძლო ბოლო გაედევნებინა, თუმცა წიგნს თავს აკლავდა და არც უნიჭო იყო. ტიმოთეს კი მთლად გაუთავებია სწავლა, ბოლომდის გასულა გამარჯვებული. სულ ოცდა ექვსი წლის ჭაბუკი და ხალხის მოძღვარი, იქნება, თვით მოძღვართ-უხუცესიც! სწორედ კარგი ახალგაზრდა და პატივსაცემი. მეუღლეს შესაფერი უნდა ისეთს ჭაბუკს, მასსავით შეგნებული და განათლებული, თორემ აბა უვიცი ქალი რას გამოადგება მას?! ერთმანეთისას ვერას გაიგებენ და ვერ შეითვისებენ ერთმანეთს, ვერც შეეტკობიან. ვინ მალირსებს იმისთანა ბედს! რად მიკადრებს. თავს კი შევსწირამდი, თუ იმისთან კაცს შევეყარებოდი, დავდნებოდი მის წინ, როგორც თეთრი რამ ცვილი წმ. გიორგის წინაშე!

ქალმა რომ სთქვა, კელაპტარივით დავდნებოდიო ტიმოთეს წინაშე, თავის გულს ჩახედა და გაუკვირდა: იმ ვაჟის ხსენებაზე გული არა გრძნობდა არავითარ ნეტარებას, გაჩუმებულიყო იგი, სრულებითაც არა სძგერდა საამოდ. ჩაკითხა ძუძუს. ვერ სდუმდა კოკობი, შემდეგ მორცხვად ჩასჩურჩულა ქალს.

— ვაი თუ იმ ვაჟმა გული არ დამიხვიოს, არ დამიყვავოს, საალერსოდ არ მომეხმატკბილოს, არც შემეყვაროს, ხომ ჩავქკნები უსიყვარულოდ, ვერ გადვიფურჩქნები, ვერც კი ვიცხოვრებ!

ქალი დააღონა ძუძუს ნათქვამმა. მარინეს გათხოვების საქმე მის მამაზე იყო მინდობილი და ნათესავებზე; იგი უბრალოდ გაზრდილი იყო, გამოუსვლელი და მათ რჩევას უნდა დაჰყოლიყო მორჩილად; დარწმუნებული იყო, რომ ცუდს არ მოინდომებდნენ მისთვის. მაგრამ თანაც ნატრობდა ქალი, რომ მათი არჩეული კაცი სწორედ ის ყოფილიყო, რომელსაც მისი ჩვილი გული მოელოდდა, რომ მთლად მიენდო მისთვის თავის საწყალი თავი. ვანა ხუმრობაა მთელი სიცოცხლის გატარება იმისთანა ადამიანთან, რომელიც გულგრილად არის შენზე. მაშინ ხომ სიცოცხლე ზამთარს დაეგვანება მყინვარს, ბნელს, უიმედოს, რომლის ბოლოშიაც კი არ მოსჩანს თბილი გაზაფხული აყვავებული. ამისთანა ძნელი მომავალი ჰქუმიშავდა ქალწულის მოსიყვარულე გულს და აკვნესებდა.